

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ-ΣΙΓΑΝΟΥ ΠΑΡΡΕΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΡΕΘΥΜΝΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
(ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Η Καλλιρρόη Σιγανού γεννήθηκε στα Πλατάνια Αμαρίου του Ρεθύμνου της Κρήτης την Πρωτομαγιά του 1859. Μετά το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου, κι ενώ η Καλλιρόη ήταν οκτώ χρόνων, όλη η οικογένεια του Σπυρίδωνα Σιγανού άφησε την Κρήτη κι εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Οι γονείς της φρόντισαν να της παρέχουν πλούσια μόρφωση. Αρχικά φοίτησε στην Σχολή Σουρμελή στον Πειραιά, μετά στη Γαλλική Σχολή Καλογραιών και τελικά στο Αρσάκειο, απ' όπου έλαβε το δίπλωμα της δασκάλας με "άριστα", το 1878 πριν κλείσει το 20 χρόνια της. Αμέσως διορίστηκε στην Οδησό της Ρωσίας και διηύθυνε το Ροδοκανάκειο Παρθεναγωγείο της Ελληνικής Κοινότητας Οδησού. Πέντε χρόνια μετά πήγε στην Ανδριανούπολη, όπου εργάστηκε ως Διευθύντρια στο Ζάππειο Παρθεναγωγείο.

Εννέα περίπου χρόνια μετά, άφησε την έδρα της διδασκαλίας και εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα, όπου παντρεύτηκε τον φιλέλληνα δημοσιογράφο Ιωάννη Παρρέν, γιο Γάλλου και Αγγλίδας, και ιδρυτή του “Αθηναϊκού Πρακτορείου”.

Στις 9 Μαρτίου 1887 η Καλλιρόη Παρέν εξέδωσε την πρώτη γυναικεία εφημερίδα στην Ελλάδα, την “Εφημερίδα των Κυριών”, την οποία όχι μόνο διηύθυνε, αλλά στην αρχή συνέτασσε εξ ολοκλήρου, υπογράφοντας με το ψευδώνυμο “Εύα Πρενάρ”. (Αργότερα έγιναν συνεργάτιδες της Παρρέν η Σαπφώ Λεοντιάδου, συνεργάτρια ήδη του περιοδικού “Ευρυδίκη” και η Αικατερίνη Σαμαρατίδου, εγγονή της εκδότριας της «Κυψέλης»).

Η “Εφημερίδα των Κυριών” έκανε πάταγο στην Αθήνα της εποχής. Το πρώτο φύλλο κυκλοφόρησε σε 3.000 αντίτυπα που έγιναν ανάρπαστα και ανατυπώθηκε σε 7.000 που πουλήθηκαν την ίδια μέρα, σε μια Αθήνα με 65.000 κατοίκους, από τους οποίους πολλοί ήταν αναλφάβητοι.

Τα σχόλια ήταν αρχικά αρνητικά:

Ο διευθυντής της εφημερίδας ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ απείλησε: “Θα την συντρίψω διότι μαστροπεύει τας γυναίκας. Έχω και μάννα και αδελφήν άγαμον”.

Ο διευθυντής της εφημερίδας ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ήταν πιο απαξιωτικός: “Αι γυναίκες είναι πετεινόμυλαι και ελαφραί. Δεν αξίζει τον κόπον να ασχοληθώμεν”.

Όμως, δεν είχαν όλοι οι άντρες του λογοτεχνικού κόσμου της εποχής την ίδια γνώμη.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα ο Γρηγόριος Ξενόπουλος δήλωσε δημόσια: “Η συντροφιά σου είναι πολύτιμη. Το ήθος σου , η τόλμη και η γραφή σου θαύμα. Εύγε σου Δέσποινα της φιλαλληλίας και της προόδου. Στηρίζω τους αγώνες σου, των γυναικών τους αγώνες με όλη μου τη δύναμη”.

Παράλληλα ο Κωστής Παλαμάς ενθουσιάστηκε διαβάζοντας την εφημερίδα της Παρρέν, και της αφιέρωσε το ποίημα:

“Χαίρε γυναίκα της Αθήνας, Μαρία, Ελένη, Εύα.
Να η ώρα σου. Τα ωραία σου φτερά δοκίμασε και ανέβα
και καθώς είσαι ανάλαφρη και πια δεν είσαι σκλάβα
προς τη μελλούμενη άγια γη πρωτύτερα εσύ τράβα
και ετοίμασε τη νέα ζωή, μιας νέας χαράς υφάντρα
και ύστερα αγκάλιασε, ύψωσε και φέρε εκεί τον
άντρα”.

Η Καλλιρρόη Παρρέν συνέχισε την έκδοση της εφημερίδας της, αλλά έγραψε επίσης και δοκίμια, μυθιστορήματα και θεατρικά έργα:

Η ιστορία της γυναίκας (3 τόμοι)

Η ζωή ενός έτους

Επιστολαί Αθηναίας προς Παρισινήν

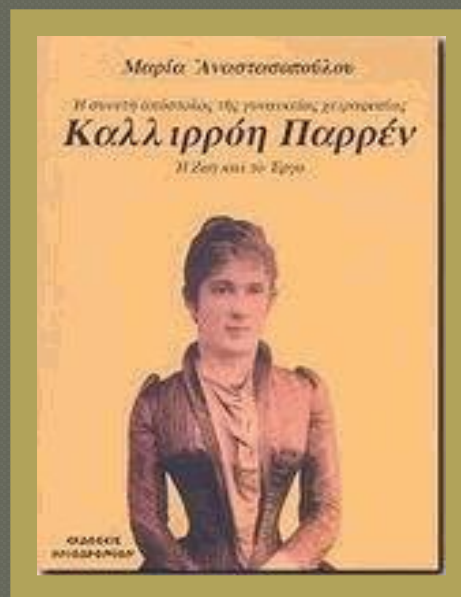
Η χειραφετημένη (μυθιστόρημα) -Παίχθηκε στο θέατρο Κυβέλης

Τα βιβλία της αυγής (3 μυθιστορήματα)

Το νέο συμβόλαιο

Η νέα γυναίκα (τρίπρακτο δράμα, παίχθηκε στο θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη)

Ταξιδιωτικές εντυπώσεις από τη Ρωσία, την Αμερική, τη Σουη

Η Καλλιρρόη Παρρέν διεκδίκησε την άρση του κοινωνικού αποκλεισμού των γυναικών και πρόβαλε το δικαίωμα τους να μορφώνονται, και μάλιστα στην **τριτοβάθμια εκπαίδευση**, και να χρησιμοποιούν τις γνώσεις τους σε βιοποριστικό επάγγελμα. Παράλληλα, προετοίμασε το έδαφος για το **δικαίωμα της ψήφου**, καθώς η απαίτηση για ψήφο στις γυναίκες πρωτοεμφανίστηκε στην Ελλάδα από τις στήλες της “Έφημερίδας των Κυριών”. Σ’ αυτά τα πλαίσια συγκέντρωσε υπογραφές γυναικών και υπέβαλε αίτηση στον Χαρίλαο Τρικούπη για την αναγνώριση της γυναικείας υπόστασης από το νόμο, και για την παροχή ψήφου στη γυναίκα.

Μετά από συνεχή διαβήματα στην κυβέρνηση Δεληγιάννη, κατάφερε το 1897 να γίνονται δεκτές γυναίκες στο **Πανεπιστήμιο και στο Πολυτεχνείο**. Από τη στιγμή που άνοιξαν για τις γυναίκες οι πόρτες των Ανωτάτων εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, άνοιξαν και οι πόρτες των δημοσίων υπηρεσιών. Κατόπιν δικών της ενεργειών διορίστηκε η **πρώτη γυναίκα γιατρός** στις γυναικείες φυλακές (η **Ανθή Βασιλειάδη**). Το 1900, ξανά κατόπιν έκκλησης δικής της στη κυβέρνηση, πέτυχε την **προστασία της παιδικής ηλικίας**, τη μείωση των εργάσιμων ωρών στα εργαστήρια ραπτικής και την κατάργηση της νυχτερινής εργασίας.

Το 1893, μετά το ταξίδι της στο Σικάγο όπου αντιπροσώπευσε την Ελλάδα και τις Ελληνίδες στο εκεί Διεθνές συνέδριο, η Παρρέν ίδρυσε την «Ένωσι υπέρ της χειραφετήσεως της γυναικός».

Το 1911 η Καλλιρρόη Παρρέν ίδρυσε το **Λύκειο των Ελληνίδων**, σκεπτόμενη πως ο καλύτερος τρόπος για να διατηρήσουμε την ταυτότητα μας είναι να κρατήσουμε ζωντανή την παράδοση, τα ήθη και έθιμά μας.

Το 1912, μετείχε στον «**Πατριωτικό σύνδεσμο**» που ίδρυσε η τότε πριγκίπισσα Σοφία, (μετέπειτα «Πατριωτικό ίδρυμα») και ανέλαβε τη γραμματεία του. Πρόκειται για το γνωστό μας **ΠΙΚΠΑ**.

Έχουν καταγραφεί διάφορα περιστατικά έντονης και άμεσης ακτιβιστικής δράσης της Καλλιρρόης Παρρέν: Κάποτε εισέβαλλε στο γραφείο ενός εργοστασιάρχη και τον έπιασε από το λαιμό, αποκαλώντας τον “δολοφόνο γυναικών”, γιατί λόγω των κακών συνθηκών στο εργοστάσιό του, που για οικονομία δεν επισκεύαζε, οι εργάτριες πέθαιναν από φυματίωση.

Η Καλλιρρόη Παρρέν πέθανε στις 16 Ιανουαρίου του 1940 μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο και κηδεύτηκε δημοσία δαπάνη στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών

ΤΕΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΝΑ ΝΙΣΥΡΑΙΟΥ (Γ3)

2011-2012